

Arrest

nr. 207 171 van 24 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 62, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.07.2017 werd ingediend door:

*Naam: R(...), G(...) Geboortedatum: (...) RR: (...)
Voorna(a)m(en): C(...) J(...) Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Mexico
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een -Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis. §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd :

'een attest van niet-eigendom van onroerend goed' dd. 07.12.2017 en attesten op naam van betrokkene, de referentiepersoon en de inwonende stiefdochter van de referentiepersoon afgeleverd door het OCMW dd. 07.09.2017 waaruit blijkt dat zij geen financiële steun genieten.

Deze bewijzen kunnen niet als voldoende worden beschouwd en vermelden niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven. Het is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende waardoor hij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Daarnaast worden ook nog bewijzen van een aantal geldovermakingen voorgelegd door de echtgenote van de referentiepersoon aan betrokkene waarvan 4 in 2008, 2 in 2009, 4 in 2011, 1 in 2012 en 1 in 2014.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon worden volgende documenten voorgelegd: uitkeringen op naam van de referentiepersoon in het SWT stelsel (stelsel van werkloosheid met bedrijfstoeslag), werkloosheidsuitkeringen van de echtgenote van de referentiepersoon en een loonfiche betreffende het inkomen van de inwonende stiefdochter van de referentiepersoon zijnde M(...) D(...). Er mag worden vanuit gegaan dat dit inkomen van een volwassen inwonende vrouw (geboren 10.07.1981) niet in aanmerking wordt genomen in het globaal inkomen van de referentiepersoon en zijn echtgenote.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen inkomsten wist te verwerven in het land van herkomst of origine, Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in Beige te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3°, 40ter, 41 en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Op 18 juli 2017 heeft verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend bij de stad Antwerpen. Er werd die dag een bijlage 19ter overhandigd. In de bijlage werd gevraagd om volgende documenten uiterlijk 18 oktober 2017 in te dienen:

-Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden;

-Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg (met vermelding dat zo inkomsten niet 120% van leefloon zijn de bestaansmiddelen dienen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden);

-Attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte; attest niet ten laste OCMW referentiepersoon.

Verzoeker heeft al deze documenten ingeleverd. De bestreden beslissing wijst de aanvraag af met als motivering: (...).

Eerste onderdeel,

Uit een aandachtige lezing van de motivering blijkt dat de zorgvuldigheidsvereiste en de motiveringsvereiste geschonden zijn. De motivering heeft het over 'vermoedelijk' neergelegde documenten, over het 'geen inkomen of onvoldoende' inkomen verwerven, 'er mag van worden uitgegaan dat... enz... Dit zijn alles dermate voorwaardelijke en onzekere motieven die de beslissing niet kunnen ondersteunen. Ofwel zijn de documenten neergelegd, ofwel niet (in casu zijn ze neergelegd); ofwel is het inkomen voldoende ofwel is het dat niet; ofwel is iets zo of is het niet zo maar men kan niet zomaar van iets uitgaan.

Ook schendt de beslissing de zorgvuldigheidsverplichting en de noodzaak tot afdoende motivering door gewoonweg een stelling te poneren zonder deze te motiveren of zonder ook maar enig onderzoek: "Er mag worden vanuit gegaan dat het inkomen van de volwassen inwonende vrouw ... niet in aanmerking wordt genomen in het globaal inkomen van de referentiepersoon en zijn echtgenote". Deze loutere bewering kan niet als motief dienen, minstens niet zonder het horen van verzoeker of zonder enig onderzoek. Op zich miskent dit motief ook dat het gaat om een familielid (stiefdochter) van de referentiepersoon die met deze en met de echtgenote van de referentiepersoon en met verzoeker op hetzelfde adres woont. De logica vereist dat precies de omgekeerde stelling, met name dat dit inkomen wel in aanmerking wordt genomen, zou ingenomen worden. Het is de omgekeerde logica ervan uit te gaan dat deze volwassen stiefdochter die een volwaardig inkomen heeft en inwoont bij haar vader en stiefmoeder niet zou bijdragen tot de gezinsuitgaven. Dit is nog des te meer het geval daar het gaat om een familie afkomstig uit Mexico die zich in België heeft gevestigd, en waarvan én omwille van hun Latijns Amerikaanse afkomst, én omwille van hun status van van oorsprong niet-Belgen, en bij wie om die redenen de familiebanden en de familiale solidariteit nog een grote rol spelen.

Haar inkomen dient in aanmerking te worden genomen. Het gaat overigens om een gezinslid van de referentiepersoon. In de bijlage 19ter is overigens uitdrukkelijk in verband met het inkomen van die referentiepersoon gesteld dat bewijzen worden gevraagd van het inkomen van de Belg en zijn gezinsleden. In tegenstelling tot de bestreden beslissing gaat de bijlage 19ter, er terecht wel vanuit dat het inkomen van de stiefdochter mee in aanmerking moet genomen worden. Om redenen van gebrek aan zorgvuldigheid en aan afdoende en juiste motivering dient de beslissing vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld

onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, ... De overwegingen in de bestreden beslissing negeren deze rechtsbasis en de beslissing maakt overwegingen die niets te maken hebben met de rechtsbasis van de aanvraag. Voor de toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter vreemdelingenwet is in casu niet vereist dat verzoeker zou aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, noch dat de betrokkene zou moeten aantonen effectief onvermogen te zijn, noch dat betrokkene zou moeten aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, noch dat zou aangetoond worden dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat. De wet is duidelijk en verwerende partij kan geen eigen voorwaarden toevoegen aan de wet. De enige te vervullen voorwaarde is 'te hunnen laste zijn,' of 'hen begeleiden', of 'zich bij hen voegen'. Eén van deze voorwaarden volstaat.

Ondanks mogelijk andere interpretaties laat de tekst van de wet geen andere interpretatie toe. In de wet is het begrip 'te hunnen laste zijn' niet gevolgd door het woord 'en' die hen begeleiden of zich bij hen voegen. De voorwaarde hen begeleiden of zich bij hen voegen is in de tekst van de wet niet gekoppeld aan het ten laste zijn. De wet is wat hij is en dient op de letter te worden geïnterpreteerd. In de aanvraag 19ter van 18 juli 2017 werd de bloedverwantschap in neergaande lijn als bewezen aanzien. Verzoeker heeft zich bij zijn stiefgrootvader gevoegd; op zich is dit niet betwist. Op zich volstaat dit.

Ondergeschikt,

In de beslissing worden dan twee motieven aangegeven waarom de aanvraag wordt afgewezen: het ten laste zijn zou niet aangetoond zijn, en een motief over het inkomen (zie verder).

Ten eerste, het ten laste zijn is aangetoond.

In de wet staat niet dat dit ten laste zijn of een afhankelijkheidsrelatie zich moet situeren in het land van herkomst of het land van origine. Door dit te stellen voegt de beslissing een voorwaarde toe aan de wet die er niet in staat. Het volstaat dat het ten laste zijn zich in België situeert. Dit wordt ook aangetoond door het gegeven dat verzoeker geen inkomen heeft en al geruime tijd, sedert september 2016, bij de referentiepersoon inwoont en door deze onderhouden wordt. Verzoeker diende op 30.12.2016 reeds een aanvraag tot verblijf in vanop hetzelfde adres; deze aanvraag werd om andere redenen afgewezen. Maar het bevestigt dat hij toen al ten laste was. Verwerende partij is van deze voorgeschiedenis op de hoogte.

Maar verzoeker heeft door de neergelegde stukken ook aangetoond dat hij ook reeds voorheen ten laste was van de referentiepersoon. Zo werden bewijzen van storting in de jaren 2008 tot 2014 voorgelegd. In feite wijst de beslissing het ten laste zijn af omdat verzoeker niet zou aantonen dat hij in het land van herkomst niet zelfstandig een inkomen zou hebben verworven. Er wordt aan verzoeker een negatief bewijs gevraagd dat hij uiteraard niet kan leveren. Verzoeker heeft wel een document voorgebracht waarin bevestigd wordt dat hij in Los Angeles (verzoeker woonde in de VS bij zijn moeder) geen akte heeft waaruit enig bezit of inkomen zou blijken. Dit document volstaat om aan te tonen dat hij geen inkomen had in de VS.

Ten tweede, wat betreft het motief over het inkomen van de referentiepersoon.

Zoals de lezing van dit motief leert zegt het in feite niets; het motief stelt nergens dat het inkomen van de referentiepersoon niet zou beantwoorden aan de wettelijke vereisten. Het somt gewoon op welke inkomsten (van referentiepersoon, van zijn echtgenote, van de stiefdochter) er zijn zonder te stellen dat deze niet voldoende zouden zijn. Het enige wat gezegd wordt is de loutere bewering dat het inkomen van de stiefdochter 'niet in aanmerking wordt genomen' (zie hoger), maar dit houdt niet in dat het inkomen van de referentiepersoon en/of dit van zijn echtgenote niet voldoende zou zijn. De beslissing stelt dit nergens. Verzoeker stelt dat de inkomsten van de referentiepersoon aan de wettelijke criteria beantwoorden. De beslissing stelt het omgekeerde niet. Het inkomen van de referentiepersoon is SWT (werkloosheid met bedrijfs toeslag). Maar daarnaast werden ook de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon (werkloosheidsuitkeringen) en de inkomsten van de stiefdochter voorgelegd. In de bijlage 19ter werd aanvaard dat ook naar het globaal gezinsinkomen diende gekeken te worden. Bovendien houdt de beslissing geen rekening met het gegeven dat de referentiepersoon eigenaar is van de woning die volledig is afbetaald (stuk eigendom werd neergelegd). Ook dit is een aspect van het (gezins)inkomen daar het een mindere uitgave voor huur of hypotheek voor gevolg heeft. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf is het resultaat van een aanvraag tot gezinshereniging die werd ingediend door de verzoekende partij als descendent van een Belgische onderdaan en werd genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet omdat hij nalaat uiteen te zetten hoe en in welke mate dit artikel zou zijn geschonden.

2.5. De gemachtigde steunt de bestreden weigeringsbeslissing onder meer op de vaststelling dat de betrokkene niet heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verzoekende partij stelt daar in essentie tegenover dat de wet niet vereist dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst.

2.6. De Raad wijst er op dat, hoewel de verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat de hiervoor geciteerde toepasselijke bepalingen niet uitdrukkelijk vermelden dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "*begeleiden of zich bij hen voegen*". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het '*begeleiden van*' of het '*zich voegen bij*' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de vornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan wel degelijk - en in weerwil van wat de verzoekende partij dienaangaande doet gelden - worden verwezen naar de interpretatie van het begrip 'ten laste' door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014). In deze arresten werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam.

2.7. De bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoeker "*ouder (is) dan 21 jaar en dus (dient) aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd*

dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine". Na onderzoek van het dossier komt de verwerende partij tot de conclusie: "Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon."

Verzoeker verwijst naar een document dat hij heeft bijgebracht *"waarin bevestigd wordt dat hij in Los Angeles (verzoeker woonde in de VS bij zijn moeder) geen akte heeft waaruit enig bezit of inkomen zou blijken. Dit document volstaat om aan te tonen dat hij geen inkomen had in de VS."* Verzoeker kan niet worden gevolgd in de stelling dat *"in feite"* de beslissing het ten laste zijn afwijst omdat verzoeker niet zou aantonen dat hij in het land van herkomst niet zelfstandig een inkomen zou hebben verworven. Uit het neergelegde attest van niet-eigendom van onroerend goed van 7 december 2017 blijkt: *"Er werd geen inschrijving gevonden van het gevraagde document"*, zijnde een akte, voor verzoeker. Dit document rept met geen woord over eventuele *"inkomsten"* van verzoeker. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te besluiten dat dergelijk document niet aantoont dat verzoeker zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende waardoor hij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Voorts betoogt verzoeker dat hij bewijzen van stortingen in de jaren 2008 tot 2014 heeft voorgelegd. De gemachtigde kon terecht vaststellen dat *"een aantal geldovermakingen (worden) voorgelegd door de echtgenote van de referentiepersoon"*. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve terecht vaststellen dat geen of minstens onvoldoende bewijzen voorliggen dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het determinerende motief dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon, blijft derhalve overeind. Het motief is determinerend in die zin dat het alleen al de bestreden beslissing kan schragen. In die zin kan de motivering over het SWT-stelsel van de referentiepersoon, werkloosheidsuitkering van de echtgenote van de referentiepersoon en het inkomen van de inwonende stiefdochter van de referentiepersoon, beschouwd worden als een overtollig motief, die niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC